

Jennifer Probst

Het huwelijkscontract

De huwelijksval

De huwelijkskans



Jennifer Probst

Het huwelijkscontract



1

Ze had een man nodig.
En het liefst een die honderdvijftig duizend dollar kon missen.

Alexandria Maria McKenzie zat in haar woonkamer te tu-
ren naar het vuurtje midden op de grond, terwijl ze zich af-
vroeg of ze rijp was voor het gesticht. Ze had een vel papier in
haar hand met een opsomming van alle eigenschappen die
haar zielsverwant moest hebben. Hij moest trouw zijn en in-
telligent, gevoel voor humor hebben, een hechte familieband
waarderen, hij moest veel van dieren houden en een gezond
inkomen hebben.

De meeste ingrediënten kookten al. Een hoofdhaar van een
mannelijk familielid (haar broer was daar nog steeds pissig
over). Een geurig kruidenmengsel, waarschijnlijk om hem
een zacht kantje te geven. En een klein stokje voor... Nou ja,
hopelijk voor iets anders dan wat ze vermoedde.

Ze haalde diep adem en gooidde het lijstje in het zilveren
emmertje, waar het in vlammen opging. Het was natuurlijk
te absurd voor woorden dat ze met een liefdesspreuk in de
weer was, maar ze moest toch wat en het kon in elk geval geen
kwaad. Ze runde een boekwinkel in een universiteitsstadje in

de staat New York en vond dat ze recht had op een paar eigenaardigheden. Zoals een gebedje aan Moeder Aarde voor de perfecte man.

Alexa pakte het brandblusapparaat toen het vuur oplaaide. Het rook net als de verbrande stukjes pizza die in haar oven zaten aangekoekt. Ze trok haar neus op, richtte de straal op het tapijt en ging toen het vuur geblust was op zoek naar een glas rode wijn om het te vieren.

Haar moeder zou Tara moeten verkopen.

Haar ouderlijk huis.

Alexa pakte een fles cabernet sauvignon en piekerde over het dilemma. De boekwinkel had een torenhoge hypotheek. Ze wilde er een koffiehoeke in creëren, die ook nog eens geen cent mocht kosten. Ze keek rond in haar victoriaanse zolderetage, maar het was duidelijk dat ze niets had wat geld op kon leveren als ze het verkocht. Zelfs niet op eBay.

Ze was zevenentwintig en had inmiddels in een fraai appartement moeten wonen, designerkleding moeten dragen en elk weekend een afspraakje hebben. In plaats daarvan verschaftte ze honden uit het asiel af en toe onderdak en kocht ze mooie sjalotjes om haar kleren op te leuken. Ze geloofde in een zonnig humeur, dat je voor alles open moest staan en dat je je hart moest volgen. Helaas kon ze met die eigenschappen er niet voor zorgen dat haar moeder haar huis kon behouden.

Ze nam een slok donkerrode wijn en gaf toe dat er niets meer aan te doen was. Niemand had het geld en als de belastingdienst weer aanklopte zou dat einde verhaal zijn. Ze was Scarlett O'Hara niet. En Alexa geloofde ook niet echt dat ze met behulp van een toverformule de ideale man zou strikken.

Er werd aangebeld.

Haar mond zakte open. Lieve hemel, zou dat hem zijn? Ze keek naar haar versleten joggingbroek en korte shirtje en vroeg zich af of ze zich nog snel kon omkleden. Ze liep naar de kledingkast, maar er werd alweer aangebeld, dus liep ze naar de deur, haalde diep adem en pakte de deurknop.

‘Wat duurde dat lang, zeg.’

Alexa’s hoop werd finaal de grond in geslagen. Haar harts-vriendin Maggie Ryan stond voor haar neus. Alexa zei chagrijnig: ‘Ik had een man verwacht.’

Maggie snoof en liep naar binnen. Ze wapperde met haar hand waarbij de donkerrode nagels goed opvielen en liet zich op de bank vallen. ‘Mocht je willen. Je laatste date heb je afgeschrikt, dus ik regel echt geen afspraakjes meer voor je. Wat is dat op de grond?’

‘Ik hem afgeschrikt? Ik dacht dat hij mij aan wou vallen.’

Maggie trok haar wenkbrauw omhoog. ‘Hij boog zich naar voren om je een afscheidsoen te geven. Jij struikelde naar achteren, viel op je gat en hij geneerde zich dood. Mensen kussen nu eenmaal na een afspraakje, Al. Dat hoort er gewoon bij.’

Alexa gooide de rotzooi in een vuilniszak en pakte de emmer op. ‘Hij had kilo’s knoflook gegeten en stonk een uur in de wind.’

Maggie pakte het glas wijn en nam een grote slok. Ze had een zwartleren broek aan en laarzen met een hoge hak. Ze strekte haar lange benen en legde ze op de gehavende salontafel. ‘En hoe kwam het ook alweer dat je in tien jaar tijd geen seks hebt gehad?’

‘Kreng.’

‘Ouwe vrijster.’

Alex gaf zich lachend gewonnen. ‘Oké, ik geef het op. En waar dank ik de eer aan dat je me op een zaterdagavond komt bezoeken? Wat zie je er trouwens leuk uit.’

‘Dank je. Ik ga om elf uur met iemand borrelen. Ga je mee?’

‘Samen met jouw date?’

Maggie trok een gezicht en dronk het glas leeg. ‘Het is gezelliger met jou erbij. Hij is ongelooflijk saai.’

‘Waarom ga je dan met hem uit?’

‘Omdat hij knap is.’

Alexa plofte naast haar op de bank en zuchtte. ‘Was ik maar net als jij, Maggie. Waarom heb ik toch zo veel complexen?’

‘En waarom heb ik er geen een?’ Maggie glimlachte vol zelfspot, toen wees ze naar het emmertje. ‘Hoe zit dat met het vuurtje?’

Alexa zuchtte. ‘Ik was een toverspreuk aan het brouwen. Om een eh... man te krijgen.’

Haar vriendin gierde het uit. ‘Oké, maar waar had je dan het emmertje voor nodig?’

Alexa kreeg een rood hoofd. Dit zou ze nog vaak te horen krijgen. ‘Ik stookte een vuurtje ter ere van Moeder Aarde,’ fluisterde ze.

‘Lieve hemel.’

‘Nee, luister nou. Ik ben wanhopig. Ik heb nog steeds de ware niet ontmoet en er is ook nog een klein probleempje waar ik iets aan moet doen, dus heb ik ze allebei in mijn lijst verwerkt.’

‘Welke lijst?’

‘Een van mijn klanten vertelde me over een boek met liefdesspreuken dat ze had gekocht. Ze moest een lijst opstellen met de eigenschappen die ze in een man zocht en toen ze dat had gedaan, stond hij opeens voor haar neus.’

Maggie was meteen geïnteresseerd. ‘Dus er dook een man op die voldeed aan al haar eisen?’

‘Ja. De lijst moet wel gedetailleerd zijn. Je mag er geen algemene dingen op zetten want anders raakt de kosmos waarschijnlijk in de war en gebeurt er niets. Ze zei dat als je de spreuk op de juiste manier uitvoert, je de ware Jakob zult ontmoeten.’

Maggies groene ogen glommen. ‘Laat dat boek eens zien.’

Er gaat niets boven een andere vrijgezelle vrouw om je wat beter te voelen over je zoektocht naar een man. Alexa gooide het boekje met linnen kافت in Maggies schoot en vond zichzelf al een stuk minder sneu.

‘Hm. Geef die lijst eens.’

Alexa gebaarde naar de emmer. ‘Die heb ik verbrand.’

‘Er ligt er vast nog een in je bed. Laat maar, ik pak hem zelf wel.’ Haar vriendin liep op haar hakken naar de kanariegele futon en stak haar hand onder de kussens. Een paar tellen later hield ze triomfantelijk de lijst tussen haar felrode vinger-nagels omhoog en likte ze over haar lippen, alsof ze op het punt stond een erotische roman te gaan lezen. Alexa liet zich op de grond zakken. Nu zou ze het krijgen.

‘Ten eerste,’ las Maggie voor, ‘moet hij een fan van de Mets zijn.’

Alexa zette zich schrap voor wat er komen ging.

‘Honkbal?’ krijste Maggie. Ze wapperde theatraal met het vel papier. ‘Godsamme, hoe kan honkbal nu op nummer één

Jennifer Probst

De huwelijksval



Maggie Ryan nam een grote slok margarita. De zure smaak botste met het zout, ontplofte op haar tong en kolkte in haar bloed. Maar helaas niet snel genoeg. Het denken ging haar nog steeds redelijk goed af.

Het boek met de paarse, stoffen kft bleef haar trekken. Ze pakte het weer op, bladerde erin en wierp het opnieuw op de moderne glazen tafel. Belachelijk gewoon. Liefdesspreuken nog wel. Zo diep zou zij niet zinken. Uiteraard had ze helemaal achter haar hartsvriendin Alexa gestaan toen die de toverspreuk uitsprak en had ze het van harte toegejuicht dat die op zoek ging naar een zielsverwant.

Maar dit lag geheel anders.

Maggie mompelde een verwensing en keek door de bamboe jaloezieën naar de maan. De zoveelste verspilde avond. De zoveelste waardeloze date. De demonen lagen alweer op de loer en er was niemand om ze tot zonsopgang te bestrijden.

Waarom voelde ze nu nooit eens een klik? De man met wie ze het laatst een afspraakje had gehad, was charmant, intelligent en rustig geweest. Ze had verwacht seksuele spanning te voelen toen ze elkaar aanraakten, of in elk geval een belofte daartoe. Maar niet dus. Totaal niets. Haar onderlijf was als

verdoofd. Het enige wat ze voelde was een doffe leegte en een verlangen naar... meer.

De wanhoop nam bezit van haar. De bekende paniek stond op het punt toe te slaan, maar ze drukte het met alle macht de kop in. Dat ging mooi niet gebeuren. Ze zou geen aanval krijgen in haar eigen huis. Maggie greep de ergernis aan als een reddingsboei en haalde diep en langzaam adem.

Stomme aanvallen. Ze had een hekel aan pillen slikken en nam ze dus ook niet, ervan overtuigd dat het door pure wilskracht wel weer over zou gaan. Het was vast een vroege midlifecrisis, want ze leidde een welhaast perfect leventje.

Ze had alles waar de meeste mensen alleen maar van kunnen dromen. Ze fotografeerde schitterende mannelijke modellen in ondergoed en reisde daarvoor de hele wereld af. Ze was gek op haar onderhoudsvrije appartement. De keuken was van roestvrij staal en had glimmende tegels op de muren en de vloer. Het moderne espressoapparaat en het margarita-toestel bevestigden haar status van de vlotte New Yorkse vrouw die het gemaakt had. Wollig wit tapijt en witte leren meubels maakten duidelijk dat ze een zeer goede smaak had en geen kinderen. Ze kon alles doen wat ze wilde en was aan niemand verantwoording schuldig. Ze was mooi, zat goed in de slappe was en ze was gezond, op de incidentele paniekaanval na. En toch spookte haar steeds vaker dezelfde vraag door het hoofd.

Is dit het nou?

Maggie stond op, trok een rode zijden ochtendjas aan en bijpassende muiltjes die waren voorzien van duivelshoortjes. Ze was inmiddels dronken genoeg en niemand hoefde het ooit te weten te komen. Misschien dat ze wat rustiger zou worden als ze ermee aan de slag ging.

Ze pakte een schrijfblok en stelde een lijst op van alle eigenschappen die ze graag in een man terugzag.

Toen stookte ze een vuurtje.

En sprak de toverspreuk uit.

De stem in haar hoofd die kakelde vanwege die idioterie schakelde ze uit en ze nam nog een slok tequila terwijl ze naar het brandende vel papier keek.

Het kon per slot van rekening ook geen kwaad.

De zon leek te vlammen van woede.

Michael Conte stond voor zijn winkelpand aan de kade en zag de ronde schijf boven de bergen opkomen. Een vurige donkeroranje en scharlakenrode bal die de ochtendschemer kwam verdrijven. Michael keek toe terwijl de koning van de dag trots zijn tijdelijke overwinning vierde en vroeg zich af of hij zich ooit weer zo zou voelen.

Vol levenslust.

Hij schudde het hoofd; wat was hij toch belachelijk bezig. Hij had niets te klagen. Zijn leven liep op rolletjes. Het project aan de kade was bijna voltooid en zijn eerste bakkerij in Amerika zou New York stormenderhand veroveren. Dat was althans te hopen.

Michael keek naar de opgeknapte panden aan de rivier. Vroeger was het havengebied vervallen en vol criminaliteit geweest, maar de Hudson Valley had, mede dankzij hem, een ware metamorfose ondergaan. Samen met twee andere investeerders had hij er veel geld in gestoken en Michael was ervan overtuigd dat het zijn vruchten af zou werpen. Stoepen en rozenstruiken maakten de buurt een stuk aantrekkelijker en in het haventje lagen weer schepen: statige schoeners en het be-

ruchte pontje waar kinderen mee naar de overkant konden.

De bakkerszaak werd geflankeerd door een wellnesscentrum en een Japans restaurant. Bedrijven die een grote verscheidenheid aan klanten zouden trekken. Over een paar weken zou, na een jaar lang zwoegen, de officiële opening plaatsvinden.

En La Dolce Famiglia zou eindelijk ook in New York een filiaal hebben.

Dat schonk hem voldoening, maar aan de andere kant kreeg hij er ook een leeg gevoel door. Wat was er toch met hem aan de hand? Hij sliep slecht en als hij zichzelf eens toestond de bloemetjes buiten te zetten, was hij de volgende ochtend alleen maar nog rustelozener. Zo op het eerste gezicht had hij alles wat zijn hartje begeerde. Hij was welgesteld, hield van zijn werk, had familie, vrienden en verkeerde ook nog eens in goede gezondheid. Bovendien had hij de vrouwen voor het uitzoeken. Maar zijn Italiaanse bloed verlangde naar meer dan alleen maar seks, alleen wist hij niet of dat wel echt bestond.

Hij had zo zijn twijfels of dat voor hem was weggelegd, alsof hij er huiverig voor was.

Hij kon dat zwelgen in zelfmedelijden niet uitstaan en beende weg. Zijn mobieltje ging over en hij diepte het op uit de zak van zijn kasjmier jas om te zien wie het was.

Verdorie.

Hij deed even niets. Toen zuchtte hij gelaten en nam het gesprek aan.

‘Ja, Venezia? Wat is er nu weer?’

‘Michael, ik zit in de problemen,’ kreeg hij in rap Italiaans te horen.

Michael luisterde aandachtig naar wat er tussen de snikken door werd gezegd. ‘Zei je nou dat je ging trouwen?’

‘Luister je wel naar me, Michael?’ Ze ging snel over op het Engels. ‘Je moet me helpen!’

‘Doe even rustig. Haal diep adem en vertel me dan wat er aan de hand is.’

‘Mama zegt dat ik niet mag trouwen!’ riep ze vertwijfeld. ‘En dat is jouw schuld. Dominick en ik hebben al jaren verkeer en nu heeft hij me, na lang wachten, eindelijk gevraagd. O, Michael, hij ging met me naar het Piazza Vecchia en heeft me op één knie een aanzoek gedaan en de ring is schitterend, echt schitterend! Natuurlijk heb ik meteen ja gezegd en toen zijn we meteen naar mama gegaan om het de hele familie te vertellen en...’

‘Wacht eens even, Dominick heeft mij niet om jouw hand gevraagd.’ Hij was behoorlijk op zijn teentjes getrapt. ‘Hoe komt dat?’

Zijn zus slaakte een diepe zucht. ‘Dat meen je toch zeker niet! Dat is hopeloos ouderwets, hoor; bovendien ben je niet eens hier en iedereen weet dat we zouden gaan trouwen, alleen nog niet wanneer. Maar goed, dat doet er verder niet toe, want ik zal altijd een oude vrijster blijven en straks ben ik Dominick kwijt. Hij gaat echt niet op me wachten en dat komt allemaal door jou!’

Door Venezia’s gejammer had hij een knallende koppijn gekregen. ‘En waarom is het mijn schuld?’

‘Mama zei dat ik pas mag trouwen als jij getrouwd bent. Weet je nog dat papa zich aan die belachelijke traditie hield?’

Zijn maag kromp samen door een angstig voor gevoel. Dat kon toch niet? Zo’n oude familietraditie had in de huidige maatschappij geen bestaansrecht. In Bergamo was het nog wel de gewoonte dat de oudste zoon het eerst trouwde en als de oudste graaf werd hij als het hoofd van de familie gezien,

Jennifer Probst

De huwelijkskans



‘Ik heb een nieuwe medewerker aangenomen. Ze valt onder jou en jij moet haar inwerken.’

Max keek de man aan die tegenover hem aan tafel zat. Hij kreeg de kriebels van die aankondiging, maar liet niets merken. Hij strekte zijn benen onder de vergadertafel, sloeg zijn armen over elkaar en trok een wenkbrauw op. Hij had heel wat bloed, zweet en tranen gestoken in La Dolce Maggie, het Amerikaanse filiaal van de van oorsprong Italiaanse bakkersketen La Dolce Famiglia, en was niet van plan om zich zonder meer opzij te laten zetten. ‘Wil je me soms weg hebben, baas?’

Michael Conte was meer een broer dan een baas. Hij keek hem grijnzend aan. ‘Zul je mijn moeder horen. Nee, zo makkelijk kom jij er niet van af. Jij mag mooi helpen om er hier ook een succesvolle keten van te maken.’

Max gniffelde. ‘Jouw moeder is een taaie tante. Zij heeft het toch geregeld dat je met jouw vrouw trouwde? Het is maar goed dat je van Maggie houdt, anders had je mooi gezeten.’

‘Heel grappig, Gray. Het huwelijk op zich was geen punt. Maar doordat jij mijn vrouw niet zag zitten, ging het wel bijna mis.’

Max kromp ineen. ‘Sorry, ik dacht dat ze op jouw geld uit was. Maar goed, ik ben nu dol op Maggie. Ze is sterk genoeg om jou aan te kunnen.’

‘O ja, nu zijn jullie vriendjes.’

‘Prima toch, dat we goed met elkaar op kunnen schieten? En wie is de nieuwe ster aan het firmament?’

‘Carina.’

Max deed verbluft zijn mond dicht. ‘Wat zeg je? Jouw kleine zusje Carina? Dat meen je toch zeker niet, die zit toch nog op school?’

Michael schonk een glas water in en nam een slok. ‘Ze is in mei geslaagd voor haar MBA Economie aan de universiteit van Bocconi en heeft bij Dolde di Notte stage gelopen.’

‘Bij de concurrent?’

Michael glimlachte. ‘Niet echt, zij willen de wereld niet veroveren. Maar ze kunnen haar wel de basisvaardigheden bijbrengen van het bakkersbedrijf. Ik had haar het liefst aan Julietta toevertrouwd, maar daar had ze geen trek in. Ze heeft me de kop gek gezeurd om na haar stage naar Amerika te mogen. Het is zo langzamerhand ook wel tijd dat ze voor het bedrijf gaat werken. *Capisce?*’

Nou en of hij het begreep. Max kreeg fijn de taak om op het jongste zusje te passen in zijn schoenen geschoven. Natuurlijk mocht hij haar graag, maar haar emotionele huilbuien waren niet erg geschikt voor de zakenwereld. Max huiverde. Stel dat hij haar op haar tenen trapte en ze in snikken uitbarstte? Nee, het was gewoon geen goed idee.

‘Eh, Michael, waarschijnlijk is ze beter op haar plaats op de afdeling boekhouding. Je hebt altijd al gezegd dat ze goed is met cijfers. Persoonlijk denk ik niet dat management iets voor haar is. Ik heb het razend druk en zit tot aan mijn nek in

de onderhandelingen. Je kunt haar maar beter aan iemand anders toewijzen.'

Zijn vriend schudde het hoofd. 'Uiteindelijk zal ze wel CFO worden, maar voorlopig wil ik dat ze met jou meeloopt. Ze moet management onder de knie krijgen en weten hoe La Dolce Maggie gerund wordt. Ik kan haar alleen aan jou toevertrouwen, jij bent per slot van rekening familie.'

Familie, dat raakte een gevoelige snaar. Michael had altijd voor hem gezorgd en Max had bewezen dat hij dat waard was. Hij had ook gedroomd van een baan die voor hem gemaakt was. Boven aan de top. Niemand had vraagtekens gezet bij zijn functie als CEO, maar hij vroeg zich al een tijdje af of het feit dat hij niet echt een Conte was zijn positie aan het wankelen bracht. Hij werkte op basis van een contract dat om de drie jaar werd verlengd. Hij wilde een vaste aanstelling in de zaak die mede dankzij hem een succes was en de drie nieuwe filialen zouden daarvoor kunnen zorgen. Als hij het er goed van afbracht, zou hij Michaels zakenpartner worden en niet langer een tijdelijke CEO zijn. Het zou zijn werk niet ten goede komen als hij op een meisje moest letten dat net afgestudeerd was. Tenzij...

Hij tikte met zijn vinger tegen zijn onderlip. Het kon geen kwaad als het Michael duidelijk zou worden hoeveel hij voor het bedrijf deed. Door Carina bepaalde opdrachten toe te wijzen, zouden haar jeugd en onervarenheid blijken, terwijl hij haar zogenaamd onder zijn hoede had. Als de uitbreiding een feit was, zou hij Michael benaderen over een partnerschap. Ook daar kon Carina goed bij van pas komen, al helemaal als hij haar begeleidde en zij naar hem luisterde.

Ja, het zou misschien niet eens zo slecht uitpakken.

'Oké, Michael, als jij dat graag wilt.'

‘Mooi. Ze is hier over een uur. Kom anders vanavond bij ons eten, we houden een welkomstfeestje voor haar.’

‘Gaat Maggie koken?’

Michael grijnsde. ‘Het zal toch wel niet?’

‘Dan kom ik.’

‘Heel slim.’ Michael verfrommelde de papieren beker, gooide hem in de prullenbak en liep de deur uit.

Max keek hoe laat het was. Hij moest nog een heleboel doen voordat ze aankwam.

Carina keek naar de glanzend houten deur met het glimmende koperen bordje. Ze slikte moeizaam en veegde haar natte handen af aan haar zwarte rok. Belachelijk gewoon. Ze was volwassen en inmiddels wel over de kalverliefde voor Max Gray heen.

Het was inmiddels alweer drie jaar geleden dat ze hem had gezien.

Ze streek een plukje haar naar achteren dat uit haar knot was geglipt, rechtte haar rug en klopte aan.

‘Binnen.’

Zijn hese stem voerde haar terug naar vroeger en bracht allerlei gevoelens naar boven. De warme, strelend zachte stem stelde heerlijke stoute seks in het vooruitzicht waar alleen een non weerstand aan kon bieden. En misschien kon zelfs die dat niet.

Ze deed de deur open en schreed zo zelfverzekerd mogelijk naar binnen. Carina wist dat het niet uitmaakte of ze dat wel of niet was, zolang ze maar zo overkwam. In de zakenwereld telde alleen de buitenkant. Dat vond ze geruststellend, want ze had tijdens haar opleiding geleerd haar gevoelens te verbergen. Dat moest wel om te kunnen overleven.

‘Dag, Max.’

De man aan het grote houten bureau keek haar vol genegenheid maar toch ook verrast aan. Hij had zich blijkbaar iets anders voorgesteld. Zijn felle blauwe ogen bekeken haar van top tot teen voordat hij haar beleefd begroette. Haar hart maakte een sprongetje, maar klopte toen weer gestaag door. Ze mocht van zichzelf heel even genieten van zijn aanblik.

Hij was slank en gespierd. Zijn lange gestalte had altijd intimiderend gewerkt tijdens onderhandelingen. De uitdrukking op zijn gezicht was die van een ondeugende engel. De uitstekende jukbeenderen, de fraai gevormde neus en mooie wenkbrauwen getuigden van blauw bloed. Hij had een sexy kortgeknipt baardje, dat zijn volle lippen mooi deed uitkomen. Zijn dikke pikzwarte haar droeg hij in een pony waardoor zijn felblauwe ogen des te meer opvielen. Hij liep soepel en elegant, wat de meeste lange mannen niet schenen te kunnen. Ze rook zijn aftershave en door de verleidelijke combinatie van hout, kruiden en citroen wilde ze het liefst haar neus in zijn hals begraven en heel diep snuiven.

Uiteraard deed ze dat niet. Zelfs niet toen hij haar even omhelsde. Haar handen lagen op zijn brede schouders, die de stof van zijn donkerblauwe maatpak deden spannen. Ze was al op jonge leeftijd achter haar achilleshiel gekomen en had daar veel van geleerd. Ze had haar zwakke plekken geaccepteerd en er verder geen woord aan vuil gemaakt. De eenvoudige regels die in de zakenwereld opgingen, paste ze ook in haar privéleven toe.

Ze glimlachte. ‘Dat is lang geleden.’

‘Veel te lang, *cara*.’ Hij leek zich even slecht op zijn gemak te voelen, maar herpakte zich snel. ‘Ik hoorde dat je de beste was van je klas. Proficiat.’